

Her er mitt liv

Setter seg selv på kjøling

Den is-elskende komikeren **Jonas Rønning** (37) blir fryktelig het i toppen av og til. Særlig når det kommer til **damer.**

SJEKK DE ØYNENE: – Dette var vel jula i 1972 på Hosle i Bærum. Jeg aner ikke hvem som var nissen, det kan ha vært en nabo, men jeg var uansett mest opptatt av gavene.

SOMMER OF 73: – Nydelig bilde, ikke sant? Søsteren min Helena og jeg er gode venner, og vi badet masse hver eneste sommer i Sandefjord. Utenom i år.

GLADSILD: – Her har jeg fått en bitte liten røye, eller noe, på hytta til en venninne av mamma i Ål. Jeg er ingen fisker, men jeg spiser masse fisk.

BARNAS HOLMENKOLLDAG:

– Jeg kom ikke først i mål, men det hadde ingenting å si fordi alle fikk premie. Jeg elsker å gå på ski. Da slapper jeg av, og tenker over livet.

Klin gæærn etter kokos-is

Et av de beste sekundene i Jonas Rønnings (37) liv, var på 30-årsdagen. Det var da han fikk Mona.

Hun var unormalt stor om livet. Ganske blank i overflaten, og trengte å bli trillet på hjul for å komme seg fram.

Når han dro i spaken hennes, kom det noe godt ut.

Snart kunne han ikke tenke seg et liv uten sin 300 kilo tunge samboer, softismaskinen Mona.

På et ayurvedisk spahotell i Tyskland i sommer, fikk han høre at kalde ting egentlig ikke var bra for kroppen hans.

Det var en tung beskjed for en røsslig mann:

– Jeg kan hypnotisere meg selv når jeg spiser en bra iskrem, sier stand up'eren om sin is-fetisjisme.

Mest magisk var en uforglemmelig sak han ble servert fra en veggluke i Hanoi midt på 90-tallet:

Smaken av den perfekte kokos-is ham i bakken.

11. oktober står Jonas klar på Victoria Teater i Oslo med «Et fønnysjow».

Etter fjorårets slitsomme sommer tok han seg selv i nakken og begynte å skrive nye tekster.

For første gang på 10 år er en av Norges mest etablerte komikere aktuell med en ny helaftens forestilling.

– Men det står ikke om livet lenger, om det skulle gå dårlig. For 15 år siden ville jeg være mest mulig morsom hele tiden. Nå vet jeg at jeg er det.

Jeg har en pris på det, så nå er det greit, sier han og ler en liten brummende latter fra dypt nede i brystkassen.

SPEIDERLEIR 1982:

– Jeg var dødsforelsket i Kristin. Hun sitter vel en plass blant publikum her, sier Jonas. Han og en kompis hadde pugget Lystad og Mjøen-vitser, og kjørte forestilling for alle som ville se. På kveldstid, da Jonas fikk Kristin på tomannshånd, var han ikke like tøff.

Premièreklare Jonas Rønning:

- Reddet livet med megafon
- Svært sjenert på sjekker'n
- Spådd å bli tobarnsfar

Gjennom fire år hadde Jonas en fast forestilling hvor han blant annet sang ABBAs «Dancing Queen» iført selskapskjoler.

Publikum var omtrent de samme hver eneste gang. Jonas var syv år, og underholdt i familieselskaper.

– Jeg har opplevd at folk har ledd av meg hele livet, og alltid hatt en trygghet i det.

«Megafonmannen» kalles han ofte. Den første megafonen fikk han i 25-års gave. Han har nå fire stykker forvart i ung-

karsleiligheten på Grunerløkka i Oslo. En gang reddet én av dem livet hans.

Jonas var utkledd som pølse, og skulle heises ned over publikum i Håkons Hall på Lillehammer, da den ene vaieren han hang i løsnet.

Han braste inn i et jernrekkverk, men metallmegafonen han hadde hengende ved låret tok i mot det kraftige støtet, og Jonas fullførte showet med stil.

– Megafonen kan brukes til alt. Den er genial. Praten med bestemor går fortere, jeg kan skremme unger i bakgården. Den har så teit lyd, alt blir morsomt med den.

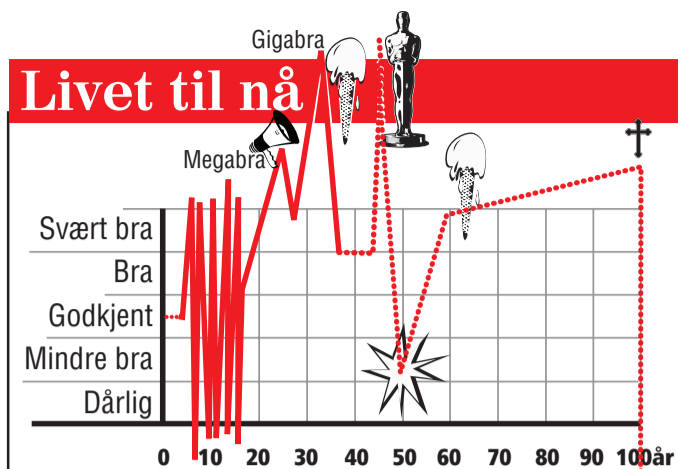
FORESTILLING PÅ JEVNAKER:

Jonas elsker å underholde, og har dyrket humor siden han var i syvårsalderen. Slik som her, sammen med søsteren Helena.

KONFIRMASJONEN:

– Sjekk den rosa sløyfen! Jeg dro vel inn 4000 den dagen, men den fineste gaven var fra Onkel Einar. Det var en swiss army-knife.

KOMMENTAR: – Jeg husker ingenting fram til jeg var tre år. Så jeg antar at det var godkjent. Det var enorme humørsvingninger fra åtte- til 15-årsalderen. Da steg livet gradvis til jeg nådde megabra på 25-årsdagen min, da jeg fikk min første megafon. I det jeg hadde kommet meg over gledesrusen, hoppet jeg opp til gigabra på 30-årsdagen, da jeg fikk iskremmaskin. Nå er jeg på 37 og har det mellom svært bra og bra. Når jeg blir 45 år, vinner jeg Oscar for beste birolle, og har det megabra. Året etter går jeg på en skikkelig smell og har det mindre bra. Jeg blir raskt glad igjen, og har det svært bra i en alder av 60 år, da iskremkjeden Jonasis tar av. Etter det har jeg det knall, helt til jeg er 100 år og dør.

SKØYERUNGE:

Første skoledag på Toso skole på Jevnaker. – Jeg hadde akkurat flyttet, og savnet de gamle kompisene mine. Men jeg fant raskt min plass bakerst på vindusrekka. Det er jo det beste stedet å sende lapper fra.

KORPSGUTTEN:

– Jeg ville egentlig spille trommer. Men den dagen vi skulle velge instrument var jeg syk, og mamma valgte for meg. Det ble baryton, fordi hun syntes den så utrolig søt ut. Jeg ble seks år i korpset, jeg.

PLUTSELIG TEATER: – Jeg var mer opptatt av å tulle med damene enn å flørte med de på ordentlig. Dette er en spontan greie fra en korpstur til Østerrike på 80-tallet.

Jonas har dyrket humor siden han gikk med cherox.

Men det var en vårdag i 1993, i kantine til kunstakademiet i Oslo, at han skjønte det.

Det var da han stirret utover et meget takknemlig publikum som hang inn gjennom vinduene og hylflirte, at han tenkte:

Dette kan jeg leve av.

Og slik måtte det bli, ettersom karrierelinjen og livslinjen i høyrehånd hans går i ett, i følge en spådam på Bislet.

Jonas er interessert i metafysikk. Han har dypt alvorlige tanker om gjenfødelse, déjà vu og det å være 100 prosent i kroppslig vater for å oppnå Buddah-status.

Og det er ikke tull:

– Livet består både av å drikke brennevin med gutta i Hønefoss, og vite at det finnes noe mer mellom

himmel og jord enn det vi opplever hver dag, oppsummerer han.

Å være komiker betyr ikke at man har et konstant underholdningsbehov.

Men i alle sine leveår har Jonas søkt seg inn mot grupper av folk, potensielle publikummere, arenaer der han får muligheten til å tulle. Noen av tilværelsens små opplevelser, som vitsefortelling rundt leirbålet var, og er, en viktig del av livet.

Derfor var medlemskap i både ten-sing, korpset og speideren helt naturlige valg i ungdomstiden.

– Det handler om den skapertrangen vi mennesker har. Alle vil bli sett, og jeg få kick av at folk reagerer på noe jeg har skapt. Noe jeg har sagt.

Jonas er på jobb hele tiden.

Om han er sur, forbannet, deppa eller har kjærlighetssorg, ser han det morsomme i situasjonen.

– Oi, jeg er sinna. Oi, stand-up. Slik tenker jeg av og til.

TVILLINGER: – Fra en tur til Kina i 1996. Jeg har gått ned 10 kilo siden den gang, da!

«Den slitsomme fyren». Slik var Jonas på teaterlinjen

DRIKKE PÅ HØNEFOSSVIS: – Her lærer jeg Lasse Olsen og Christer George å drikke som ekte mannfolk. Hæhæ. Dette er fra vi var med i Fange- ne på Fortet i Frankrike i 1996.

SISTE ÅR MED HÅR: – Dette var i 1994. Da var jeg programleder i Videoøyet på NRK. Jeg begynte å miste hår allerede da, men i motset- ning til mange andre gutter, bryr jeg meg ikke ett døyt om akkurat det. Gutter uten hår har mer testosteron har jeg hørt. Så det.

på Romerike Folkehøgskole i 1989. Hver- ken medelev Linn Skåber eller Kristoffer Schau fikk med seg mye av Berlinmurens fall, ettersom Jonas saboterte alle sendin- gene av Dagsrevyen på det felles tv-rom- met.

– Det var mange som var sure på meg. Med det var et publikum der, ikke sant. Jonas må alltid tulle. Nesten alltid. – Jeg har lært å tørre å være den rolige Jonas. Men jeg får tross alt betalt for å være bajas.

De siste årene er Jonas blitt skikkelig godt kjent med seg selv, og takler bedre den usikre klumpen som konstant ligger et sted inni ham:

Beskjedenheten.

Den har han alltid hatt. Men han har oppdaget at livet ikke er så farlig.

– Jeg er klar over det ambivalente i at jeg kan oppleves som døds morsom på scenen – og at det etterpå bare er ett lyst beskjedent «hei» som kommer ut.

På scenen er humoren nemlig satt i system. På tomannshånd er det skumlere.

Men jeg er blitt flinkere til å bruke hu- mor i personlige sammenhenger, å drite seg ut er ikke farlig, sier Jonas og børster det store eikebordet rent for knekkebrøds- muler som ikke er der.

Jonas har ingen dame i livet sitt ak- kurat nå, selv om han var «kjæreste light» i fjor. Det er mulig ingen kan måle seg med Kristin.

– Jeg har aldri vært så forelsket før, sier Jonas og sukker.

Han snakker om den søte jenta fra spei-

OSTEPOP-OPPDAGELSEN: Jonas Rønning og Knut Nærum dro til Namibia i 1999 for å lære folk stand-up. Og for å kjøpe enorme poser med ostepop. Som ikke smakte godt. Derfor ble de et reisefølge for gutta i stedet.

RUSSEKORTET: – Typisk, tuller på bildet her også. Se, jeg kunne drept for softis, står det. Hvis du slutter med søtsaker, vil du ikke bli lykkelig, sa en kompis til meg en gang.

”Egentlig har jeg ikke hatt meg nok til å fortjene og få barn ennå.

derleiren i 1981. På dagtid satt hele leiren og lo av hans parodi på KLM-sketsjer.

Men da Jonas senere på kvelden skulle gi jenta en natta-klem, ble han rød i kinne- ne.

– Jeg blir mer stresset når jeg skal be en dame på kino, enn når jeg står på scenen foran tusenvis av folk.

Andre ganger kan jeg skremte vettet av damene. Fordi følelsene kan av og til være som en champagneflaske som blir kjørt over 40 kilometer ferist, og som til slutt eksploderer.

Jeg blir helt sånn...

HUDSONØYEBLIKKET: Jonas har alltid digget Supertramp. I sommer fikk han møte Roger Hudson på Steinkjær- festivalen – Det var stort. Han er helt nr. 1, sier han.

Visste du at . . .

- Jonas elsker Supertramp og spilte i et band som het «Superramp» da han var liten. Han spilte trommer.
- Han fikk seg rød skinns sofa, før det ble trendy.
- Han mottok Stå opp prisen i 2002 av Stand Up Norge.
- Han har gått på to folkehøy- skoler. Danvik og Romerike.
- Han har jobbet for NRK, TV3 og TVNorge.
- Han kan lukte om et nach- spiel blir bra eller dårlig på under to minutter.
- Han var den første norske komikeren med egen fanklubb «JFK» i 1994.
- Han har vært motor for Hønefossrevyen i åtte år.

Jonas stikker ut tungen, sperrer opp øynene og holder hendene opp som labber under haken. Han peser.

– Leter du etter en kjæreste?

– Forholdene ligger til rette nå, for å få familie. Men jeg er ikke verpesyk. Egentlig har jeg ikke hatt meg nok til å fortjene og få barn ennå. Men jeg debuterte sent, da. Tror det var halv fire om natten.

Han brummer litt igjen.

– Det er så sterkt å være forelsket, synes jeg. Men å være beskjeden, kresen og litt redd mine egne følelser, blir kanskje en dårlig kombinasjon for å trekke damer.

Det at jeg ikke har hatt et familieliv er et ubevisst bevisst valg. Det er vel derfor karrieren min har gått så bra. Jeg har prioritert jobben.

– Men du er ganske etablert nå da?

– Hvis det detter et menneske inn i livet mitt, så er jeg åpen jeg, altså.

– Men du leter ikke?

– Du vet, vi gutta som gikk rundt med despo-merke i pannen og siklet, hadde ikke en sjanse. Mens de som er kule, og ser hva de tiltrekker seg i stedet for å finne hva de kan angripe, de vinner.

Derfor er jeg ikke den som løper fortest til baren for å sjekke damer lenger.

Tekst: LINE TILLER

epost: line.tiller@vg.no

Foto: ESPEN SJØLINGSTAD HOEN

epost: espen.hoen@vg.no